

Apphian, un tânăr cu frică de Dumnezeu, înecat în mare, la Cezareea, pentru că a apărat slava lui Isus Hristos și a osândit idolatria, anul 304 A.D.

Când a început al treilea an al persecuției menționate mai sus (a X-ea), a apărut a doua prigoană a creștinilor în Palestina, prin intermediul unor scrisori care fuseseră trimise în numele împăratului către Urbanus, proconsulul, prin care se dădea ordin magistraților din fiecare oraș: să depună cea mai mare diligență pentru ca toți creștinii, bărbați și femei, bătrâni și tineri, să jertfească zeilor; și ca strigătorii să cheme în cetatea Cezareei pe bărbați, femei și copii, să se adune în templele idolilor; și de asemenea, ca șefii fiecărui cartier al orașului să citească de pe listele lor numele fiecărui cetățean, astfel încât să fie imposibil ca cineva să se ascundă. Acest lucru a provocat o mare suferință și necaz în tot orașul.

Când s-a întâmplat, în ziua de sărbătoare a zeiței Hecate, că proconsulul Palestinei era implicat în oferirea sacrificiului său, Apphian, care nu avea încă douăzeci de ani, s-a dus fără ezitare la proconsul și l-a mustrat pentru idolatria sa rea, îndemnându-l să se abțină de la ea. Instantaneu, tânărul a fost sfâșiat înfricoșător ca de fiare sălbatice de către gărzile de corp ale proconsulului, suferind lovituri fără număr din partea acestora, pe care le-a îndurat cu mare stăruință. După aceea a fost întemnițat pentru o vreme, dar apoi a fost scos din nou și chinuit cumplit. A fost bătut atât de inuman la față și la gât, încât din cauza rănilor și a umflăturilor de pe față a fost atât de desfigurată, încât cei care îl cunoșteau bine înainte, acum nu-l mai recunoșteau. La porunca proconsulului, au luat de asemenea pânze de in, pe care le saturaseră cu ulei, le-au înfășurat în jurul picioarelor lui goale și apoi le-au dat foc, astfel încât flăcările s-au aprins în sus, mistuind nu numai carnea de pe oase, ci topind chiar și măduva din ele, făcându-le să se scurgă, ceea ce trebuie să fi provocat o durere de neegalat. Dar în toate acestea el a rămas neclintit. La trei zile după aceasta, a fost adus din nou în fața judecătorului și a primit sentința de moarte, și anume să fie înecat în mare; sentință care a fost executată pe 2 aprilie 304 A.D. Comparați *Abr. Mell., cartea I,*

fol. 123, col. 1, 2, cu Eus, lib. 8, cap. 14.

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.